

Dreams of power

Plynulost šíření

Počátkem třicátých let 20. století pocítil japonský učitel Zenu Sokei-an, že nauka nemůže být šířena laiky. Prakticky ano, ale nemůže být děděna z generace na generaci. Cítil, že Američané by nebrali laiky tak vážně jako samotné učitele Zenu. Byli i tací, kteří s ním nesouhlasili – spor přetrval. V psychoanalytických kruzích je známo, že větší váhu mají zakladatelé jako Freud, Jung a další jim blízcí – tzv. rodina.

Diskuse západního tibetského buddhismu o autenticitě plynulosti šíření nauky (přenosu nauky) není proto zcela svérázná. Má své místo uvnitř dilematu, ve kterém se proti sobě staví organizovaný a systematizovaný přístup a pochopení, moudrost a gnóse.

Nicméně obraz přerušovaného přenosu moudrosti je pravděpodobně ústřední v tibetském buddhismu více než v jiných psychospiritálních a náboženských skupinách. Významnou výjimku tvoří Zen. Přenos duševní energie je v tibetském buddhismu symbolizován hierarchickým systémem, rodem nebo reinkarnací lámů. V debatě s množstvím tibetských jeptišek a mnichů jsem zjistil, že rozhodnutí být vysvěcen je stále svázáno s ideou čistoty, autenticity a povinnosti. navíc obraz souvislosti vyjde najevo.

Jeden z hlavních proudů buddhismu věří, že úspěch a dlouhověkost učení záleží na tom, že jsou prezentovány ve své čistotě a originální formě. Společenství jeptišek a mnichů vidí svou úlohu v ochraně čistoty tibetského učení a zabezpečení šíření myšlenek tibetského buddhismu. Jako takoví se stávají členy „rodiny,“ – věrnost učení znamená věrnost rodu lámů.

Klášterní profesionálové

Obrazy experta a technokrata jsou často používány k potvrzení hierarchického systému tibetského buddhismu a rozdílu mezi vysvěcenými a laickými praktiky. Tibetský buddhismus je studnicí vnitřních technik, vědy, systémem duchovních technik (například se říká, že velké množství tibetského buddhistického učení vyžaduje plné profesionály, kteří jsou placeni a podporováni ve studiu a praxi).

Existují pohyby směřující ke snižování autority, dívají se znepokojivě na budoucnost, vidí ji jako katastrofu pro učení. strach vyjadřují většinou dodržováním učení a pravou vírou. Na počátku tohoto století vyjádřil Pallis svůj názor, že řetěz je daleko důležitější než jednotlivé jeho části (články). Pallisova představa byla nahrazena jakýmsi informačním managementem, industrializace byla nahrazena obrazem profesionality, technokracie a manažerů. knihovny, musea, skladiště stále více podléhají psaným metaforám informačního vedení. Představy o ohromném množství informací, o uložení, přístupu, hledání, řádu, systémech, expertech a zdatnosti jsou dnes v popředí zájmu, hlavně když se starají o přenos (překlad). ten je důležitý pro propojení plynulosti čistoty a autentického učení ve fantazii. Správné přenosy jsou považovány za útočiště řady možných interpretací, pomáhajících uchovat si přečtené.

Důraz je kladen na gramatickou přesnost a filosofickou preciznost. Pro některé učence budou vysvětleny postupným řádem plně profesionálního přístupu k celistvosti čistoty tibetských textů. tento vládnoucí přístup je považován za jedinou možnou cestu, která zajišťuje plynulý přenos moudrosti a znalostí během dlouhého časového období. Ale skrytá pravidla buddhistického pedagogického systému jsou ignorována. Malý zřetel dáván důsledkům tibetského buddhismu, ten přijal za své jisté organizační prvky kapitalistické společnosti. Klášterní život se rozvíjel na feudální, aristokratické úrovni. V této podobě dokonce dosáhl plného rozkvětu, za 400 let za 5. a 6. Dalajlámy. Marin ve své ostré kritice říká, že se duchovní tradice přenesly do kapitalistického uspořádání. Půvab má pro svou věrnost, která připomíná atraktivitu aristokracie. Feudální tradice je v dnešní průmyslové kultuře, která prochází hlubokou krizí základních hodnot a krizí ve víře v sociální významy. V tomto kontextu je významná struktura tibetského buddhismu, buď je brána konzervativně jako elita a duchovní třída nebo jako experti a informační manažeři.

Žijící bohové a skrytá pravidla

V srdci duchovního systému stojí reinkarnovaní lámové, RamPOCHOVÉ. Tibetští RamPOCHOVÉ stojí zcela mimo kritiku. Obyčejný západní zasvěcenec se ani neopovažuje kritizovat, jen se pokouší porozumět. Cestovateli Pallisovi bylo před mnoha lety v Tibetu řečeno, že když se Láma dopustí nějaké chyby, nepředpokládá se, že by to nějak poškodilo jeho učení a narušilo disciplínu. Nebo, že by se dokonce zmenšila poddanost mistrovi. Vztah mistra a žáka je v duchovní tradici považován

za něco, co přesahuje rámec aktuálních osobních záležitostí. Respekt musí být vždy viděn. Pozice, ne nutně osoba, nařizuje poslušnost a oddanost,

Tibetský buddhismus rovněž rozvinul jakousi ochranou stráž, která se stará o to, aby nebyl narušen systém uctívání. Dokonce, i když Láma žije v nedostatečné klášterní čistotě, příkladem je šestý Láma, jeho erotická poesie a návštěvy nevěstinců ve Lhase, jeho chování nesmí ovlivnit celkový obraz jeho osobnosti.

Odborníkovi by řekli, že tato akce byla naplánována, aby prověřila víru, nebo aby posoudila vztah k vzorům. Nakonec je zdůrazněno, že kritizovat lámu je obrovská chyba. Ve starém Tibetu to bylo dokonce bráno jako prohřešek a zločin. Západní skupiny podporují tento důstojný postoj k lámovi. Na příklad Tibetané si s sebou přinesli do exilu rituální a ceremoniální jazyk feudálního dvora. Slova jako hranice, drahocenný, měnit se, atd. se vyskytují v textech a komentářích a jsou často přijaty Západany s přehnanou úctou a formálním respektem. Západní cestovatelé se často v minulosti zmiňovali o tomto jazyce používaném u dvora. Používá se při ceremoniích a přísně odděluje dva světy. jazyk u dvora doplňuje bohaté klášterní kostýmy a rituály. Je nepřímý, lichotivý a zdobný. Vše je vytvořeno k utvoření propasti mezi lámou a kýmkoliv jiným.

Tvrzení, že tibetští RamPOCHOVÉ smí postrádat světské zkušenosti západního světa, proto můžou poskytovat pouze nejvšeobecnější rady je argumentováno tím, že jsou osvíceni a tudíž vševědoucí.

Následuje typický rozhovor lámů.

- Baví tě učení?
- Ne patříčně.
- přicházíš sem s očekáváním. Když nevyjde tak, jak chceš, budeš se hněvat a budeš zklamaný.

V knihách a literatuře se říká, že buddhismus je pravdivý, protože je založen na empirické zkušenosti, ta je jedním z jeho základů. Přesto je jen ideálem a ne běžnou praxí. Kromě komunit na západě, které praktikují tibetský buddhismus, upřednostnila celá struktura pravdu před výzkumem. Mnoho ze základů a technik jsou pseudovědecké.

Když láma udělá nebo řekne něco, co se naprosto vymyká předem dobře připravenému scénáři, někdo řekne, že testuje víru. testování víry zajišťuje, že na ni buddhismus nespolehá, že je cenný, protože je založen na empirických a ověřených

aspektech svědomitosti a zkušenosti. Instrukcím a činům lámy se musí věřit, protože poukazují na realitu mimo naše chápání.

Přesto neznamená, že jsou příkazy nejvyšších lámů, nebo dokonce Dalajlámy přijaty. Učení je zkoušeno skrze učení, implicitní učení je však ve formě uzavřeného systému a jednotlivec je ponechán, aby sám hledal chybějící odpovědi, které jsou známy mistrovi (pánovi). Mnoho lidí dělá ze začátku chyby. Studium se netýká toho, co by se mělo stát, ale toho čím se to stane mezi širokou škálou skupin, které se zajímají o tibetský buddhismus. Tibetský systém nese zodpovědnost za chyby a za postoje nekritické víry. Například používá metafory duševní hygieny, které podporují závislost (když jsme nemocní vezmeme si prášek, tak proč by to nemohlo fungovat na duchovní úrovni?).

Požadavek vševědoucí podstaty pro identifikaci reinkarnovaného lámy a kodifikované ikonografický a rituální přehlídky tvoří mýty neomylnosti a všemohoucnosti.

Představy o duševní cestě nejsou vždy chybné, v dialogu mezi tibetským buddhistickým systémem a západem jsou podstatné. Duchovní porozumění vztahu mezi studentem a učitelem je ochromeno. Jung psal o této situaci s dávkou ironie: žák je bezcenný, sedí u nohou mistra a hlídá ho před vlastními nápady.

Z jedné perspektivy jsou pro sebe učitel a celý náboženský systém velkou technikou. Všichni jsou částmi hry představitivosti. Ale který druh nápaditého údaje je představován tibetským buddhismem jako systém, jako vnitřní síť vševědomosti vysokých lámů, kteří jsou považováni za vtělení božskosti.

Tento systém je obýván ve svých nejstrategičtějších místech, není pouze reprezentován osvícenou myslí, ale i aktuální personifikací: polobohů v lidské formě. Cokoliv si tento systém myslí, představuje, říká, dělá, řadí je považováno za absolutně pravdivé.

Podle mnohých západních tibetských buddhistů žijeme na vrcholcích kosmické hory – Olympu nebo Meru. Obklopeni společenstvím bohů a jejich soukromými návštěvami. Existuje pro nás žijící pantheon, opravdová archetypální říše. Jako když byl papež považován za Krista a duchovní hierarchie za následovníky reinkarnovaných. Sama tato tvář děsivé moci byla zřídka plně mobilizována a tibetští buddhisté měly jiné tváře vedle tohoto duchovního totalitarismu. Člověk může cítit kontrast, že text byl zřídka kdy uzákoněn na vrcholu, a že mnozí klíčoví hráči se zdáli být zmateni jako kdokoliv jiný. Toto inspirující drama se ozývalo skrze každý detail rituálu, každou nuanci etiky, každou filosofickou kategorizaci, každé ontologické prohlášení. Na západě probíhal složitý boj o místo učitele – Guru, Láma,

byli středem pro přijetí východních duchovních myšlenek . Při pokusu se setkat s problémem Guru byly potlačeny jiné představy – do doktorů a šamanů. Ale nejobecnější posun nastal v psychologii a v představách, že Guru je terapeut. musíme věnovat zvláštní pozornost těmto metaforám a jejich místu v společenské představivosti dnešního průmyslového světa. Západnímu učení bylo ustanoveno místo v nápadité oblasti západu.

Na počátku 19. století přičly Evropané tibetskému buddhismu nálepku Lámanismus, která jen podtrhla jeho odchylky tzv. buddhismu a také zdůraznila totalitní sílu jeho elity.

V současnosti používaný termín „doktor“ a „terapeut“ není odhalující. Tyto termíny jsou velmi bohaté na představivost, ale v literatuře velmi zákeřné. Jistě je poněkud naivní tvrdit, jak se často stává, že západní odpor k pojmu fantazie vševědoucích učitelů odhalí psychickou a duševní nezralost. Literatizace Lámovy síly může vytvořit postavu vševědoucího. představa se zdá být v přítomnosti boha paralyzována.